

Управління освіти і науки Броварської міської ради
Броварського району Київської області
Дитячий естетико-натуралістичний центр «Камелія»

Сценарій
літературно-музичного заходу
«Поетична кав'ярня»

Романченко Вікторія Юріївна,
керівниця творчого об'єднання
медіаплатформа «Планета ЗМІ»

м. Бровари – 2024

Метою літературно-музичного заходу є формування у вихованців таких компетентностей:

- *пізнавальна* – підвищення інтересу дітей та учнівської молоді до поезії, творчості українських поетів, створення авторських поетичних текстів; активізація творчої діяльності учнів у поезії та літературі;
- *практична* – залучення дітей та підлітків до українського поетичного процесу, плекання їхніх поетичних здібностей, пізнання власного літературного стилю;
- *творча* – розвиток художнього смаку, творчої уяви, фантазії, напрацювання індивідуального поетичного стилю роботи; розвиток навичок професійного декламування поезії;
- *соціальна* – виховання дбайливого ставлення та пошани до поезії, літературної творчості, професійне самовизначення у сфері літератури й письменництва; виховання поваги до сили роду, свого коріння, українського народу, формування стійкої національної ідентичності; розвиток позитивних якостей особистості: креативності, цілеспрямованості, відповідальності, вміння працювати в команді; сприяння самореалізації вихованців у соціумі.

Наочне оформлення: відеопрезентація, столи, прикрашені свічками, квітами, філіжанками з кавою.

Музичне оформлення: тематичні відеоролики у супроводі мелодій Ludovico Einaudi «Experience», «Odd Days», «Primavera», «In Un'altra Vita», «Divenire», «Bella Notte», «Passaggio», «Burning», «Nightbook», «Life», «Sarabande», «I Giorni».

Обладнання: мультимедійний комплекс, мікрофони, акустична система, декорації.

Ведуча 1: Арабський поет середньовіччя, звертаючись до кави, використав таке порівняння: «Барва твоя схожа на барву чорнила, в яке письменник занурює своє перо».

Справді, кав'ярні стали джерелом невичерпного натхнення для багатьох творчих людей у всьому світі. Поглинуті роздумами, видатні українські митці колись бігли вулицями, поспішаючи зайти до улюбленої кав'ярні, щоб голосно повідомити відвідувачів: народилась ідея!

Тож, сьогодні ми раді запросити Вас до нашої поетичної кав'ярні – місця спокою і натхнення; особливого затишного куточка, де кожен зможе відпочити душею, відновити сили та налаштувати думки на позитивний лад.

Ведуча 2: Ранковий кави аромат

Дарує зранку нам натхнення,

Дає наснагу устократ

Поринути над сьогодніням.

Ніколи в каву не кладіть

Вчорашні спогади болючі,

Зумійте серцем зрозуміть,

Пройшло, що було неминучим.

Додайте цукор сподівань,

Надій, що прагнуть у майбутнє,

Без зайвих часу міркувань,

Відчуйте присмак незабутній.

Чарівні думи, відчуття,

Дарує філіжанка кави,

І кожен день цього життя

Живіть щасливо і яскраво.

Ведучий: А кав'ярня наша не проста. Тут панує не лише терпкий аромат кави, шоколаду й кориці. Сьогодні ми зібралися у нашій кав'ярні за філіжанкою кави, щоб поринути у чарівний світ поезії. Він допомагає нам відчутти магічну силу слова, його багатогранність. Щира поезія, як і музика, йде від серця до серця. Нехай аромат кави розвіє всі негаразди, тривожні думки і налаштує на романтику української поезії.

Ведуча 2: Кожен починається зі свого роду. З тих людей, завдяки яким ми з'явилися на цьому світі. Повага до свого коріння, до старших – споконвічні цінності українців, частина нашого генетичного коду. Як казав Григорій Сковорода: «Пізнай свій край, себе, свій рід, свій народ, свою землю – і ти побачиш шлях у життя. Шлях, на якому найповніше розкриються твої здібності. Ти даси йому продовження, вторувавши стежину, з якої вже рушили у життя твої нащадки. І рушиш ти».

Ведучий: Авторський текст читає Вікторія Романченко.

Вікторія: Дитинко, знаєш, ти частина великого роду. Ти – крихітне зернятко на безмежному полі. Ти – тендітна літерка у древньому фоліанті з крихкою палітуркою. Ти – ніжний зелений листочок на могутньому дереві. Пам'ятай, рідна, що завжди – куди б ти не йшла і що б не робила – за твоєю спиною стоять сотні жінок твого величного роду. Красиві, гідні, чесні. Зі щирими серцями та світлими очима. Із тонкою шкірою на ключицях та вилицях, яка випромінює невагоме світло. Тепло. Любов. Прийняття. Відчуваєш? Вони своїми віковичними руками створюють тобі опору навіть тоді, коли здається, що всі опори давно втрачені.

Зупинись. Відчуй. Вони завжди поруч. Вони завжди за тобою. Завжди за тебе. Підставлять плече. Загорнуть у свої обійми твої сльози. Зцілять рани. Тіла й душі. Подарують надію. І свою безумовну любов. Вони стільки відплакали. Їм стільки відболіло. Вони стільки помилялись, обирали не ту стежку, не чули себе. Але, повір, вони жили, як могли. Як мали змогу. Любили найдужче, як тільки вміли. Кожна з них віддала б життя – не сумнівайся у цьому ані на мить – аби ти, дитинко, могла чинити інакше. Аби ти, дитинко, могла жити. Сміливо, чесно, яскраво, радісно, щасливо. За них усіх. За кожную із них. За себе. Зупинись на мить. Відчуй вдячність.

Вони завжди за тобою. А ти – продовження. Колись ти неодмінно станеш із ними пліч-о-пліч, аби покласти свою віковичну руку на юне тендітне плече. Аби стати опорою, щитом, навіть тоді, коли вже, здається, зруйновані всі опори. А зараз живи, дитинко. За них усіх. За кожную із них. За себе. Та час від часу заплющуй очі, аби відчути на плечі опору сотень віковичних рук. Жінок твого роду.

Ведучий: Від батька до сина, від матері до доньки передають українці добро, любов, працьовитість, жагу до волі. Незнищенні цінності з діда-прадіда плекали наші пращури у народних піснях, переказах, легендах, у кожному буханці пухкого ароматного хліба і полумиску запашного борщу, у народних святах, звичаях, обрядах, у кожному стібочку української вишитої сорочки, де червоними та чорними нитками плелася українська історія.

Авторський текст читає Ірина Малюк.

Ірина: На долю нашого народу споконвіку випадають випробування. Століття тому світле українське небо затягнула хмара більшовицької влади. Уявила, як тоді жили мої предки, що витримали вони, аби зараз я могла писати цей текст. Тоді в Україні жили мої прабабусі та прадіди. Вчора перед сном уявляла їх життя. Мабуть, мали біленьку хатку-мазанку, господарство, ходили на вечорниці, а вдень працювали на полях. Вони носили одяг, який шили самі, а на вікнах їх домівок були фіранки з вишитими півниками.

Раптом у думки увірвався спогад. Коли я була малою, ми їздили до бабусі. Одного літнього дня перебирали старі речі в бабусиній шафі. Нам потрібна була тканина, аби зшити фартух. Серед картатих та яскравих тканин я побачила щось біле.

- Бабусю, а що то за тканина?

- То, доню, не тканина, — бабуся дістала згорточок, — то сорочка. Вона розгорнула її своїми зморшкуватими руками, і я побачила квіти на білому полотні. Дитячі очі одразу запалали захватом.

- Її вишила твоя прабабуся років у 16, а потім у ній виходила заміж.

- А можна ми заберемо її? Пошиємо до неї плахту, і, може, Іра колись одягне, — запропонувала тоді мама, і відтоді сорочка лежить у комоді у нас вдома. Весь цей час я про неї не згадувала, і раптом вона потрапила мені на очі. Сьогодні зранку витягла її з дальнього кутка шухляди. Розгорнула. На мене знову дивилися ті самі квіти, що і того літнього дня в бабусиному домі.

Обережно провела рукою по вишивці. У голові намалювалася картинка, як прабабуся, така, як я, віком, сиділа ввечері біля свічки, спочатку різала тканину і зшивала шматочок до шматочка. Потім намітила місце вишивки і, зрештою, взялася до чорних та червоних ниток. Стібочок за стібочком, день за днем на сорочці розквітало все більше квітів. Вона увібрала в себе запах поля, на якому виріс льон для неї, свічки, за якою її вишили, весілля, на яке її одягали, і головне — запах кохання. Кохання прабабусі і прадідуся.

Я одразу захотіла її одягнути. Побоялася навіть прасувати, аби не нашкодити. Коли зав'язувала китиці, ненароком поранила нігтями собі пальця. Того, де має бути весільна обручка. Дуже символічно. Спочатку я зробила у ній кілька фото. А потім просто сіла і дивилася на себе у дзеркало. У домі було дуже тихо, а в шибку стукотів дощ. Звук крапель був схожий на гомін предків, які стукали до мого серця. Нагадували мені про моє славне українське коріння. Прадідів, які були козаками. Прабабусь, які чекали їх із війни. Війни. Згадка

про це змусила мене здригнутися. Останні події нагадали мені про те, що Я — УКРАЇНКА. До кінчиків пальців пишаюся цим. Дофарбувала губи червоним, кольором крові, і знайшла таку ж стрічку. До цієї сорочки все пасує. Зробила ще кілька фото. Перевдягнулася у звичний одяг і обережно склала сорочку. Підійшла до комода і почула вибух. Після нього — сирену.

Пригорнула сорочку до серця. Коли війна закінчиться, вишию свою. На ній зроблю свій особливий візерунок. Передам її своїй доньці, а вона — наступним поколінням. Аби через неї мої нащадки чули голос віків. Знали своє коріння, де б вони не були. А любов до Батьківщини цвіла в їхньому серці червоними квітами.

Ведуча 1: Зараз у нашу реальність увірвалася війна, яка принесла з собою надзвичайно багато болю і додала найтемніших барв у наші будні. Проте, водночас, саме зараз ми відчули, наскільки українці сильні, єдині, здатні до об'єднання проти спільного ворога. У цей страшний для нашої країни час особливо відчувається підтримка наших предків, духи яких стали на захист України невидимим щитом.

Власний вірш читає Сергій Телешев.

Сергій: А я не хочу,

Щоб за мене помирили.

Якщо потрібно,

Я помру і сам.

Коли бруньки у лісі розквітали,

Коли гуляв я по полях.

Вдягнув я старовинну вишиванку,

Почувся голос предків в клетоті пташок.

Як вишита вона,

Червоним маком.

Мені вони сказали -

Я почув.

Червоно-білі думи,

Думать не виходить,

Виходить тільки словом говорить.

Вони защебетали -

Ясний промінь,

Відблискує від дзеркала в вікні.

І де мені шукати твою долю,

Котра на вишиванці промайне?

Ця доля була вишита в неволі,

Моїми предками,

Під час війни.

Ведуча 2: Ми є завдяки нашим захисникам. Кожен світанок – завдяки їм. Кожен новий день – завдяки тому, що вони стоять на сторожі нашого спокою. Тетяна Манастирліу прочитає вірш свого брата Андрія, який зараз боронить Україну.

Таня: Як хочеться додому, мамо...

Побачити свій рідний край!

Пройтись по вулиці знайомій.

І так хуленько... Доганяй!
Зустрітись з донею одразу —
І стане легше на душі!
Піти морозива купити,
На ринку взяти біляші!
Та просто хочеться забути,
Хоч ненадовго, де я був!
Сирі окопи оминуті,
І пострілів шалений бум!
Зайти до друга на могилу —
Давно у нього не бував...
В тайбоксу зал почаювати,
Там головне, щоб хтось чекав!
А також я б хотів зустрітись,
хто на війні не забував,
Допомагав в скрутну хвилинку,
Та навіть з тим, хто лиш писав!

Ведуча 2: Наші воїни щоденно бережуть наш спокій, а ми лише благаємо Бога оберігати їх надійно. Просимо Матір Божу вберегти, захистити, аби якнайшвидше повернулися додому сини, батьки, чоловіки, матері, сестри, брати цілими і неушкодженими. Щомиті ми прагнемо вберегти і захистити їх силою своєї любові.

Ведучий: Авторську поезію читає Вікторія Романченко.

Вікторія: Біля вікна самотній силует

Вдивляється у мирну велич ночі,

Думки — далеко: там, де "Град" і кулемет,

Пісні співають, зовсім не дівочі.

Вона не стулить втомлені повіки,

Дрижать її знекровлені уста:

"З тобою, любий, завжди я, навіки".

Її молитва щира і проста:

"Великий Боже, сотвори нам диво,

Довіку буду вдячна я,

Даруй Україні спокою і миру,

Даруй Героям перемогу і життя".

Всі почуття тримає під конвоем,

І не покотиться сльоза з її щоки,

Бо поки в бій хоробрі йдуть Герої,

Молитвою любові їх бережуть жінки.

Ведучий: Наші серця б'ються у ритмі вдячності до наших захисників. За кожна мить життя, за кожен новий світанок. Ще одна поезія нашого захисника Андрія Духніча у виконанні сестри Тетяни.

Таня: Дякую, Боже, за світанок...

Почувши щебет солов'я,
Зрадів, немов же та дитина
Бо ще живий, здоровий я!
Для щастя багато й не треба,
Побачив сонце — вже радій!
Матеріальне — то все клопіт.
Ти позитивне щось затій!
Життя одне на цьому світі.
До Бога встигнемо прийти!
В тяжких умовах є надія,
що нечисть зможемо звести!
Нелегка доля у солдата.
Змиритись, далі в бій іти...
Бо українці — то є сила,
Заміну ніде їм не знайти!
Ранок спокійний, прийде вечір,
Стріляти треба буде знов!
За неньку рідну — Україну,

Як прийдеться, проллємо кров!

Ведуча 1: Ми віримо, що неодмінно зійде сонце миру й перемоги над Україною. Що у кожную українську родину прийде мир, спокій, радість, любов.

Авторський вірш читає Сергій Телешев.

Сергій: Переді мною чотири стіни,

Посеред яких я,

І вдень, і вночі,

Я плачу, сміюся,

І сплю, і молюся,

За неньку мою

Я сильно боюся.

Я хочу,

Щоб мирнеє небо настало,

А не палало, а не палало!

Так сильно я мрію,

Пройтися по місту,

В якому живу я,

Красиве і чисте,

Живе!

Червоне намисто

Вдягну я на тебе,

Воно буде гарним,

Як наше місто!

Місто єдине і неповторне!

Ти знай!

Повернуся до тебе я скоро!

Місто червоне і споконвічне!

Душа моя вірить,

Що небо настане,

Блакитнеє небо,

Яке не палає!

Ведуча 2: Поезія – чарівна скрипка у чудовому оркестрі літератури. Це - душевний стан людини, закоханої в іншу людину, у кожному мить свого життя. Саме закоханість допомагає творити поетичне бачення світу. У тиші безсонних ночей її Величність Муза приходить до поета, награв йому мелодію, котра торкається душі Митця і надовго стає володаркою його серця.

Власний вірш читає Сергій Телешев.

Сергій: На дотик я вночі тебе шукаю.

І як залікувати рани ті?

Я хочу, щоб була ти біля мене...

Я дуже цього хочу!

Хочеш ти?

Не можу я тепер тебе зігріти,

Але повір,

Це скоро буде,

Лиш повір,

Коли настане день:

Розквітнуть квіти,

Я назбираю їх — це все тобі!

Почуй мій голос сильний —

Я з тобою!

І не засмучуйся через війну.

Коли настане день,

Розквітнуть квіти —

І ми тоді розквітнем,

Як вони.

Ведуча 1: Як відомо, однакових людей не буває. Кожен із нас — особистість, у кожного свій біль, свої радощі та свій шлях. Але є те високе, духовне, що об'єднує нас усіх, — любов і віра.

На краю поля стояли Любов і Розлука і милувалися молодою парою.

Розлука говорить Любові:

- А давай закладемося, що я їх розлучу?

Любов відповідає:

- Стривай, дай я підйду до них лише раз, а потім ти можеш підходити стільки, скільки захочеш – і тоді ми побачимо, чи зможеш ти їх розлучити.

Розлука погодилася. Любов підійшла до молодої пари, доторкнулась до них, зазирнула їм в очі і побачила, як між ними пробігла іскра...

Любов відійшла і каже:

- Тепер твоя черга.

Розлука відповіла:

- Ні, зараз я нічого не можу зробити, бо їхні серця сповнені любові. Я прийду пізніше.

Минув час. Розлука зазирнула до будинку і побачила молодих батьків, що схилилися над немовлям. Розлука сподівалася, що любов вже минула, тож з надією переступила поріг їхнього будинку. Але, поглянувши їм у очі, побачила Подяку. Розлука зітхнула:

- Я прийду до них пізніше.

Минув час. Розлука знову з'явилася у будинку: там весело галасували діти, з роботи прийшов втомлений чоловік, мати готувала вечерю. Розлука сподівалася, що тепер вона точно зможе їх розлучити, адже за цей час і Любов, і Подяка вже давно мали б минути. Але, поглянувши у їхні очі, вона побачила Повагу і Розуміння.

- Прийду пізніше, – мовила Розлука.

Час минав. Знову прийшла в їхній дім Розлука. Дивиться – діти вже дорослі, сиві батько й матір пораються разом по господарству. Зазирнула в очі – і зітхнула розчаровано: вона побачила Довіру. Знову вийшла Розлука.

Минув ще час. Зазирає знову Розлука в дім: там бігають онуки, а поруч сидить, похнюпившись, старенька жінка.

Подумала Розлука:

- Схоже, мій час настав. Вона хотіла зазирнути старенькій в очі, але та встала і вийшла з дому. Розлука пішла за нею. Незабаром прийшла жінка на цвинтар і сіла біля могили. Це була могила її чоловіка.

- Схоже, я запізнилася, – подумала Розлука, – час зробив за мене мою роботу.

І Розлука глянула в заплакані очі старенької. А в них вона побачила Пам'ять – Пам'ять про Любов, Подяку, Повагу, Розуміння і Довіру.

Ведучий: Є люди, як свічки – згорають і відходять у небуття. Є люди, як зірки – горять і світять все життя. Вони – сонця, засвічені у небі, які сяють і зігрівають все. І не згасають, і не згаснуть, а вічно живуть на денці душі.

Авторську поезію Вікторії Романченко читає Аліна Малоголова.

Аліна: Нам з тобою на двох багато не треба:

Трохи чаю ранкового з ложкою меду,

Твої очі навпроти – щирі й глибокі,

Комусь дарувати щоденно тепло і турботу.

А нам, правда, занадто багато й не треба,

Вистачить моря й безкрайого нашого неба,

Нам достатньо м'якого та ніжного дотику,

На ключиці палкого, гарячого подиху.

Нам з тобою так мало насправді треба,

Почути у слухавці: «Як ти? Хочу до тебе».

В обійми пірнати, триматися міцно за руки.

Слухати вечорами твого рідного голосу звуки.

Нам з тобою так мало для щастя треба.

Достатньо життя.

Одного на двох.

І нашого неба.

Ведуча 1: поезію творить любов. Все добре на землі робиться з любові. З любові починається життя, вона творить добро, стверджує в людині людське, вивищує нас перед злом.

Ведучий: Авторську поезію нашої землячки-броварчанки Наталії Багмут читає Ірина Малюк.

Іра: Люблю цей світ – прекрасний і жорстокий,

Люблю цю землю – грішну і святу –

З чорнобильськими ранами на тілі,

З Голгофою, що випала Христу.

Лише тоді кінця життю не буде,

Не кане в бездну і цвістиме знов,

Коли в байдужі й зачерствілі душі,

Як іскра Божа, вселиться любов.

Молюсь за долю кожного окремо,

Молюсь за наш єдиний спільний дім,

Щоб вистачило всім води і хліба,

Щоб неба й сонця вистачило всім,

Любов врятує нас від зла і скверни,

Над світом чорні хмари розжене,

О, дай же всім нам, Господи, любові,

Дай кожному і не забудь мене.

Ведучий: Переконані, що атмосфера нашої кав'ярні стала ще більш затишною від тепла ваших спогадів, а запашний аромат кави наповнив ваші серця поезією і любов'ю.

Ведуча 1: Людина живе доти, поки палає, поки цвіте її душа, поки вона дарує іншим добро, щирість і любов. Тож творіть, несіть у своїх серцях і вчинках натхнення, щирість, радість на благо величному українському родові.

Пісня «Сила роду».

Ведуча 1: Сьогодні каву з вами розділили:

- **Сергій Телешев**, вихованець творчого об'єднання медіаплатформа «Планета ЗМІ», активний учасник редакції Пізнавального журналу для підлітків та молоді «Прудкий пензлик», багаторазовий призер і переможець численних журналістських і літературних конкурсів, зокрема Міжнародного фестивалю молодіжної демократії та мас-медіа «Золота осінь Славутича», Всеукраїнського конкурсу учнівських робіт «Я – журналіст», Міжнародного фестивалю «Прес-весна на Дніпрових схилах». Володар срібної медалі Міжнародного конкурсу проєктів екологічного спрямування «Олімпіада Геніїв України».
- **Ірина Малюк** – вихованка творчого об'єднання медіаплатформа «Планета ЗМІ», активна учасниця редакції Пізнавального журналу для підлітків та молоді «Прудкий пензлик», багаторазова призерка і переможниця численних журналістських і літературних конкурсів, зокрема Міжнародного конкурсу проєктів екологічного спрямування «Олімпіада Геніїв України», Міжнародного фестивалю молодіжної демократії та мас-медіа «Золота осінь Славутича», Всеукраїнського конкурсу учнівських робіт «Я – журналіст», Міжнародного фестивалю «Прес-весна на Дніпрових схилах».

- **Аліна Малогорова** – керівник гуртка Дитячого естетико-натуралістичного центру «Камелія».
- **Тетяна Манастирліу** – керівник гуртка Дитячого естетико-натуралістичного центру «Камелія».

Ведучий: Вікторія Романченко – керівниця творчого об'єднання медіаплатформа «Планета ЗМІ» Дитячого естетико-натуралістичного центру «Камелія».

Вікторія Романченко читає авторський текст «Жінки мого роду» під час літературно-музичного заходу «Поетична кав'ярня»

Сергій Телешев читає авторську поезію «Переді мною чотири стіни» під час літературно-музичного заходу «Поетична кав'ярня»

Аліна Малоголова читає поезію Вікторії Романченко «Нам з тобою на двох» під час літературно-музичного заходу «Поетична кав'ярня»

Тетяна Манастирліу читає авторський вірш «Як хочеться додому, мамо...» свого брата Андрія, який зараз боронить Україну

Ірина Малюк читає авторський текст «Оберіг крізь століття» під час літературно-музичного заходу «Поетична кав'ярня»